

I

Op de ochtend dat de wereld uiteenviel werd Danny Kelso voor het laatst wakker naast Nora. De binnenkant van zijn mond voelde aan als papier-maché en de stank van bier hing nog in zijn neusgaten. Hij wreef zich de slaap uit de ogen en dacht terug aan de ruzie van de vorige avond, haar wrede glimlach, de wilde seks die ze hadden gehad om het goed te maken.

‘Shit,’ gromde hij; de seks had níets goedgeemaakt. Niet nu het ochtend was. Niet nu hij nuchter was. Door dat patroon van ruziën gevolgd door seks kreeg hij elke dag meer de pest aan zichzelf. Hoe vaak Nora ook ruzie zocht, iets zei wat over de schreef ging, hij werd nooit zo kwaad op haar als op zichzelf.

Ze hadden elkaar leren kennen in een clandestiene kroeg in Ginsheim, vlak bij de Rijn, hij op een kruk en zij aan de andere kant van de bar, drank schenkend. Ze viel op zijn uniform, hoewel er zo dicht bij de vliegbasis in Wiesbaden vast elke avond Amerikaanse soldaten kwamen. Maar goed, hij had de belangstellende blik in haar ogen onmiddellijk gezien en het eerste glas was van het huis geweest – al was ook dat misschien traditie. De rest van de wereld

had het Amerikaanse leger de afgelopen zeven jaar leren haten, maar de meeste winkels, bars en restaurants in de dorpen rondom de basis waren niet vies van de Amerikaanse dollars en deden alles om de Amerikanen te eten en te drinken te geven.

Danny stond op en slofte naar de badkamer, piste, waste zijn handen, poetste zijn tanden en plensde toen wat water in zijn gezicht. Klaarwakker nu keerde hij terug naar Nora's slaapkamer en ging naast haar bed staan, keek, niets voelend, hoe ze sliep. Nee, dat was gelogen. De leegte die hij voelde had zelfs een naam: spijt. Spijt omdat hij wist dat hij niet terug zou komen. Spijt dat hij om te beginnen ooit met haar mee was gegaan, al die maanden geleden.

Hij keek rond naar de rommel in haar kamer, de vuile kleren, het assortiment make-up op de kleine roze toilettafel in de hoek, van het soort dat eerder thuishoorde in de slaapkamer van een meisje van acht dan in die van een vrouw van drieëntwintig. Lege bierflessen, halfvolle flessen tequila en whisky, een asbak boordevol peuken. Er waren ook boeken. Nora mocht dan massa's emotionele problemen hebben, ze was niet dom. Als ze niet meer was geweest dan een knap leeghoofdje met een veelzeggende glimlach zou hij nooit zo lang bij haar zijn gebleven.

Maar nu was het tijd om te vertrekken. Gisteravond was ze een grens overgestoken waarvan ze echt niet meer kon terugkeren. De woorden galmden door zijn hoofd.

Waarom ga je niet nog een paar baby's vermoorden?

Hij had haar willen slaan, toen. Hij had zelfs zijn hand opgeheven, iets wat hij nooit eerder had gedaan. Danny werkte samen met vrouwelijke soldaten en had tijdens trainingen vaak met hen gespard, maar verder had hij nooit een vrouw geslagen en hij wilde daar ook niet mee beginnen. Hij had haar niet geslagen. Sommige dingen konden met geweld worden opgelost – je kon geen soldaat zijn en dat niet geloven – maar dit was niet een van die dingen.

Nora daarentegen dacht dat er geen problemen waren die niet met seks en drank konden worden opgelost. Het werd tijd dat hij niet meer meeinging in de gedachtegang.

Hij kleepte zich snel aan; hij wilde haar niet wakker maken,

maar was ook niet overdreven bang dat dat zou gebeuren. Nora sliep als de doden. De drank weerde nachtmerries af, had ze altijd gezegd. Hij had haar meer dan eens proberen te zeggen dat die ook de mooie dromen afweerde. Maar dat was een discussie die hij, wist hij, nooit zou winnen.

In spijkerbroek en een verbleekt Five Finger Death Punch t-shirt dat hij op zijn zestiende had gepikt van zijn oudere broer, de klootzak, ging hij op de rand van het bed zitten en trok zijn schoenen aan. De klok tikte en hij moest terug naar de basis. Zijn dienst begon om acht uur. De hele aardbol was de afgelopen tien jaar een chaos geworden. Hittegolven leidden tot droogten die leidden tot voedseltekorten die leidden tot rellen. De brandstofprijzen rezen zo de pan uit dat alleen de bevoorrechten tegenwoordig ergens naartoe leken te gaan. Er bestonden alternatieve energiebronnen, maar de klootzakken die de touwtjes in handen hadden waren de steenkoolmagnaten en die menden de paarden naar het milieuraaij. De stijgende zeespiegel. Overstromingen. De ene ramp na de andere, afgewisseld door de gebruikelijke ellende: burgeroorlogen en internationale conflicten, mensen die in opstand kwamen om hun dictator af te zetten, maar hem slechts vervingen door een nieuwe die even corrupt was.

Toen het tien jaar geleden was begonnen, had in de meeste gevallen niemand zich ermee willen bemoeien. De Verenigde Naties zeiden *foei toch*, maar konden nooit optreden, verlamd door hun eigen Veiligheidsraad. China en Rusland profiteerden van de chaos, deden verdomme wat ze wilden terwijl de wereld elders bezig was. De enige regering ter wereld die bereid was zich in een van die conflicten te mengen om te proberen orde te scheppen in een chaotische wereld, was die van de Verenigde Staten van Amerika. Het Amerikaanse leger had het afgelopen decennium zijn stinkende best gedaan om de boel onder controle te houden.

En de wereld haatte hen erom.

De spanning was de afgelopen zeven jaar alleen maar opgelopen. Ze moesten door de hele wereld patrouilleren, de vrede met geweld bewaren, en Danny moest de benen uit zijn lijf lopen om op

tijd op de basis te zijn. Sergeant Morello accepteerde geen smoesjes.

Nora bewoog onder de lakens, rekte zich uit op de plek waar Danny had geslapen, al gewend aan zijn afwezigheid. Haar gezicht ging schuil onder haar blonde haren, maar hij kon nog steeds zien hoe mooi ze was. Alle scherpe kantjes verdwenen als ze sliep. Zonder de neuspiercing, de drie dunne vlechten en de Japanse karakters die in haar hals waren getatoeëerd, zou ze er even lief en onschuldig hebben uitgezien als een klein meisje. Als hij haar zag slapen, begreep hij die toilettafel in de hoek van haar slaapkamer, een stukje van wie ze ooit was geweest. Maar je kon niet van mensen houden om wie ze waren als ze sliepen. Je moest van hen houden als ze klaarwakker waren, en dat deed hij niet. Had hij nooit gedaan. Kon hij niet.

Zijn broer had eens gezegd dat hij net een haai was: hij kon niet lang op één plek of bij één vrouw blijven, hij moest blijven zwemmen alleen al om te kunnen ademen. Het leger was tot dusver de enige uitzondering op die regel geweest, maar hij had gehoopt dat Nora er ook een zou zijn.

Danny schoof de haren teder uit haar gezicht. Hij dacht erover haar vaarwel te kussen, maar deed het niet. Dat zou niet eerlijk zijn.

Hij keek nog één keer naar haar, pakte toen zijn sleutelbos, haalde de sleutel van haar flat eraf, legde hem op haar ladekast en zette de asbak opzij, zodat ze hem zeker zou zien.

Toen hij wegging en de koele septemberochtend in stapte, was Danny niet van plan terug te komen. En dat was maar goed ook, want hij zou de kans nooit krijgen.

Vliegbasis Wiesbaden had vroeger alleen de Zesenzestigste Brigade van de Militaire Inlichtingendienst en het Vijfde Regiment Verbindingstroepen gehuisvest – de lui die inlichtingen verzamelden en de mensen die ervoor zorgden dat de manschappen in het veld die kregen. Maar nadat de vs waren begonnen met het consolideren van Europese bases, was het het hoofdkwartier geworden voor

legeroperaties in Europa en het hoofdkwartier van het Component Commando van de NAVO. Alle operaties vanuit Heidelberg en Mannheim waren overgeplaatst naar vliegbasis Wiesbaden en nu was die het thuis van tientallen militaire kantoren. De kazerne van het Zevende Leger stond in Wiesbaden en dat vormde slechts een klein percentage van het hier gestationeerde personeel.

Terwijl dat zich allemaal afspeelde had schijnbaar niemand gemerkt dat het leger aan het graven was geslagen en onder de westkant van de basis een enorme ruimte had gecreëerd. Natuurlijk had men het wel gemerkt, maar iedereen die gemachtigd was er in de buurt te komen had tevens strikt bevel gekregen zich niet hardop te verbazen.

Ze hadden een bunker gebouwd die veiliger was dan de NORAD-faciliteit in de Cheyenne Mountain. Danny wist weinig van bouwkunde, maar hij nam aan dat het een hels karwei was geweest iets te bouwen wat zo veilig en zo diep lag, zeker zo dicht bij de Rijn. Er moesten betere plekken zijn geweest, maar iemand had het blijkbaar verstandig gevonden de Hump op dezelfde plek te zetten als het Verbindingsregiment met zijn constante stroom satellietinformatie. Alle op een afstand verwoestende onderdelen van het Amerikaanse leger woonden in hetzelfde huis, één grote, gelukkige familie.

Het leger noemde de bunker Humphreys Ondergrondstation 1, naar generaal-majoor A.A. Humphreys, die zijn lintjes had verdiend als divisiecommandant van het v-korps tijdens de Slag bij Antietam. Danny had er geen idee van wat dat met Europa te maken had. Iemand die baas was over de namencommissie had blijkbaar een zwak voor de Burgeroorlog. Maar soldaten beslisten altijd zelf over de naam van de plaats waar ze wonen en de soldaten die in die installatie onder vliegbasis Wiesbaden gelegerd waren – de enige mannen en vrouwen die toestemming hadden om over zelfs maar het bestaán ervan te praten – noemden het gewoon de Hump.

Danny bereikte de hoofdboort om 07.47 uur, later dan hij gewild had, maar hij was wel eens later geweest. Hij liet zijn pasje zien en wist langs de wachters te komen zonder dat een van hen

moeilijk deed over zijn auto, een tien jaar oude Audi E-tron. Gezien alle moeite die de Verenigde Staten en de Europese Unie hadden gedaan om de olietoevoer op gang te houden, zou een echte soldaat nog niet dood willen worden gevonden in een elektrische auto. Afhankelijk van wie er bij de poort stond, werd hij er soms door de wachter op aangesproken, in de veronderstelling dat de E-tron een zwijgend protest was tegen het Amerikaanse beleid, hoewel het gammele blikken ding in werkelijkheid alles was wat hij nog van zijn vader had, die het tweedehands had gekocht toen hij naar Duitsland was verhuisd om dicht bij Danny te zijn. Acht maanden later was er kanker bij hem geconstateerd en er waren koud zevenentwintig dagen verstreken tussen de diagnose en zijn overlijden.

Hij reed de basis op – de auto klonk als een föhn die elk moment kon doorbranden – en reed naar de parkeerplaats die was gereserveerd voor de Hump. Niet dat dat ergens door werd aangegeven, natuurlijk niet. Op het enige metalen bord stond slechts VERBODEN VOOR ONBEVOEGDEN; als je geen toestemming had om daar te parkeren, zou je het niet riskeren.

Een blik op de klok vertelde hem dat het 07.51 uur was. Op tijd. Desondanks haastte hij zich, stapte uit en stopte zijn sleutels in zijn zak, gooide het portier dicht en rende over het tegelpad. Enkele van de oudste gebouwen hadden een grimmige schoonheid, maar de barakken en de meeste moderne delen van vliegbasis Wiesbaden waren in het beste geval praktisch. De reusachtige bult van een gebouw op Humphreys Ondergrondstation 1 was het hoogtepunt van saaie architectuur, waarmee vergeleken federale gevangnissen lustoorden waren. Ook het personeel in de kantoren in het bovengrondse gedeelte was zo kleurloos als maar kon: papierschuivers en budgetspecialisten, mensen die niemand wilde oplazen.

Bij de deur liet Danny zijn pasje nogmaals zien, hij liep door een slingerende gang en toonde het nogmaals twee keer bij controleposten waarvoor telkens een hogere machtiging vereist was, tot hij de dubbele deur in het hart van de ondergrondse ruimte bereikte. Daar waren geen bewakers te bekennen. De bewakingssystemen

zo dicht bij de Hump waren geautomatiseerd en werkten met scans van zowel de handpalm als het oog. De handpalmscan prikte in zijn vlees, nam een microscopisch bloedmonster af en onderzocht zijn DNA in drie tot vier seconden.

Het slot sprong met enkele luide tikken open en de deuren zwaaiden naar binnen. Hij sprong erdoorheen, de zware metalen deuren schoven luid hydraulisch sissend weer dicht en de sloten klikten. Danny bleef even staan en haalde diep adem. Hij was niet claustrofobisch aangelegd, maar hij had altijd even tijd nodig om het opgesloten gevoel van zich af te schudden als die deuren dichtgingen. Vanaf dit punt was er geen uitgang en waren er geen ramen. Het had evengoed een graftombe kunnen zijn, waarin hij naar zijn kist liep.

Hij beende door de korte gang en drukte op de liftknop. De klok aan de muur wees 07.57 uur aan. Hij zou op tijd worden ingelogd, maar ook maar net. Sergeant Morello zou niet blij zijn.

Achter hem klonk een luid piepen en hij draaide zich om toen de sloten weer begonnen te klikken en de deuren sissend opengingen voor een vrouw in een rolstoel.

‘Je bent laat, Kelso,’ zei ze terwijl ze haar stoel tot vlak voor de deur van de lift reed.

‘Jij ook goedemorgen, korporaal Wade,’ zei hij.

‘Tijd voor het ontbijt in het zonnige Damascus,’ antwoordde ze chagrijnig.

Danny lachte. ‘Jezus, Kate, wie heeft er in je ontbijtvlokken gepist?’

Ze trok een wenkbrauw op en veroorloofde zich een vage glimlach. ‘Ik had gewoon geen zin om uit bed te komen.’

‘Echt waar?’ zei Danny. ‘Had de koningin van de Tinnen Soldaten vannacht gezelschap?’

‘Heerlijk gezelschap,’ zei ze, in de verte starend. ‘O, die tatoeages.’

‘Ik wist niet dat je dol was op tatoeages.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Na acht uur per dag stand-by wilde ik gewoon wat menselijk contact.’

‘Mij heb je nooit gebeld,’ zei Danny. ‘Korporaal, ik ben bele- digd.’

Er gleed een merkwaardige blik over haar gezicht en ze keek naar hem omhoog. ‘Nou, soldaat eerste klas Kelso, jij hebt mij ook nooit gebeld.’

Er fladderde iets in zijn borst. Hij keek haar aan en wist dat het te lang duurde en in een oogwenk g enant zou worden. Met die bijna purperen ogen en melkchocoladekleurige huid, de hoge jukbeenderen en volle lippen, kon Kate Wade alleen maar mooi worden genoemd. Zelfs in uniform en zonder make-up zag ze er geweldig uit. Ze schertsten voortdurend met elkaar, flirtten en plaagden, maar ze behoorden niet tot dezelfde eenheid en vonden het beiden geen goed idee verder te gaan. Ze hadden het er slechts  en keer over gehad, maar Danny wist het nog goed. Kate was indertijd getrouwd geweest – haar ex was een zak – en Danny was natuurlijk met Nora. Sinds vanochtend was dat niet meer het geval, maar dat wist Kate niet.

‘Alles goed?’ vroeg ze.

Hij glimlachte en sloeg zijn ogen neer. ‘Ik denk erover een tattoo te laten zetten.’

‘Je zou niet weten wat je met me aan moest als je me had,’ zei ze. ‘Trouwens, ik ken jouw type. Na een tijdje in de haven popel je om weer uit te varen.’

Daar kon Danny niets tegen inbrengen. De herinnering aan het afscheid van een slapende Nora was nog te vers.

De lift pingde en de deuren gingen open. Danny stapte er als eerste in, wetend dat Kate hem zou vermoorden als hij ook maar enige hoffelijkheid toonde. Ze reed na hem naar binnen en draaide om haar as; ze was zo behendig met de stoel dat het was alsof ze er vrijwillig in zat, een straatjochie op een skateboard of een Californisch meisje dat bij het strand aan het skeeleren was. Het was natuurlijk geen vrijwillige keus en het was ook niet grappig, maar het was haar vervoermiddel en ze had het allang onder de knie, zoals ze bijna alles onder de knie had.

Ze was pas anderhalf jaar bij KORAF, het Amerikaanse Korps Af-

standsinfanterie, maar ze was bij het reguliere leger geweest voordat ze het gebruik van haar benen had verloren. Danny twijfelde er niet aan dat Kate snel promotie zou maken. Op een dag zou ze echt de koningin van de Tinnen Soldaten zijn.

‘God, ik moet koffie hebben,’ zei ze toen ze aan de lange, snelle afdaling in de krochten van de Hump begonnen, waar de rest van hun ploeg – achttienhonderd mannen en vrouwen – zich al aan het klaarmaken was.

Danny’s maag knorde. Ze hadden officieel al dienst, maar ze hadden nog dertig minuten voordat ze op hun post moesten zijn; tijd genoeg voor een kop koffie en een stevig ontbijt, als hij snel at. De infuusslangen hielden hun lichaamsvocht en hun voedingsstoffen op peil, pompten halverwege hun werktijd zelfs eiwitten in hen, maar dat kon niet op tegen een fatsoenlijke maaltijd. Na elke ploegendienst was hij uitgehongerd.

Op een gewone dag zouden ze negen of meer uur onder de grond verblijven.

Maar vandaag zou niets gewoon zijn.

Danny rende een hellingbaan af, vol spijt van de omelet die hij had gegeten. Hij zou de pepers en de uien de hele dag proeven. Een schijf meloen of een sinaasappel zou het probleem hebben opgelost, maar hij had geen tijd meer. Les geleerd.

Kate was vooruitgegaan, in de wetenschap dat het misschien een paar minuten extra zou duren voordat er iemand tijd had om haar in haar capsule te helpen, maar Danny rekende er niet op dat ze een smoesje voor hem zou verzinnen. En zelfs dan zou Morello niet naar hen luisteren.

Onder aan de helling zwaaide hij met zijn pasje naar de deuren van de zuidelijke lift, die opengleden om hem binnen te laten. Humphreys Ondergrondstation 1 telde voor zover Danny wist zes ondergrondse niveaus, maar het zou hem niet verbazen als er meer waren. Niveau 1 bestond louter uit beveiligde deuren, een indrukwekkende hal en vergaderruimten waar de commandostaf bezoekers ontving die geen toestemming hadden om dieper af te dalen.

Het werkterrein van de Tinnen Soldaten besloeg drie niveaus, met Onderzoek, Technische Ondersteuning, stafdiensten en de kantine op de twee laagste. De hele basis was cilindervormig, met gangen die vanaf de centrale commandopost uitwaaierden als de spaken van een wiel. Danny's bestemming was aan het eind van een van de spaken.

Hij nam de lift naar Niveau 3, holde om de commandopost heen en stak over naar de gang die naar Knooppunt 12 leidde, waar het Zesde Bataljon van de Eerste Divisie Afstandsinfanterie zat. Danny's peloton bestond uit zesendertig mannen en vrouwen onder bevel van luitenant Khoa Trang, met sergeant Morello als zijn tweede man. Knooppunt 12 zag er hetzelfde uit als de andere: kleurloze opslagplaatsen vol zilverkleurige capsules die het leger Afstandsgevechtseenheden noemde, maar die niets meer bleken te zijn dan extra grote metalen lijkkasten. Tijdens zijn opleiding had Danny minstens een vijf of zes mannen en vrouwen meegemaakt die, hoewel ze geen verleden van claustrofobie hadden, na tien minuten volledig door het lint waren gegaan, maar hem had het nooit iets gedaan. Wat Danny betrof waren die metalen kisten cocons en als hij zich erin opsloot, kon hij er als iets anders uit tevoorschijn komen – ergens ver weg.

Soldaten stroomden langs hem heen. Enkelen van degenen die nachtdienst hadden gedraaid, joelden dat hij te laat was en riepen hem goedmoedige beledigingen toe. Er waren buiten zijn peloton maar een handvol mensen in het bataljon die hij goed kende. Als ze uit de capsules kwamen hadden ze geen zin om te blijven rondhangen. Anders dan gewone soldaten hoefden ze niet op de basis te wonen en de meesten gaven de voorkeur aan een appartement in de omliggende dorpen. Ze hadden behoefte aan lucht, ruimte en vrije tijd.

Binnen de pelotons was dat anders. Als ze dienst hadden, waren ze acht uur aan één stuk in elkaars hoofd. Het was onmogelijk de mannen en vrouwen die je dag in dag uit dekking gaven niet te leren kennen. Sommigen kende hij natuurlijk beter dan anderen.